

TAX ALERT**DPH režim u vyrovnání v rámci nastavených převodních cen**

Dne 4. září byl zveřejněn rozsudek Soudního dvoru EU (SDEU) ve věci C-726/23 SC Arcomet Towercranes SRL. O stanovisku generálního advokáta v této věci jsme Vás informovali již v dubnu tohoto roku.

V projednávaném případě mateřská společnost na základě uzavřené smlouvy s dceřinou společností přebírá většinu obchodních povinností dceřiné společnosti, jako je strategie a plánování, sjednávání (rámcových) smluv s externími dodavateli, vyjednávání podmínek smluv o financování, poskytování inženýrských služeb atd. Mateřská společnost se také zavazuje, že ponese hlavní hospodářská rizika spojená s činností provozní společnosti. Dceřiná společnost nakupuje a vlastní všechny výrobky a odpovídá za prodej a pronájem výrobků, jakož i za poskytování služeb svým zákazníkům.

Na základě provedené studie převodních cen založené na transakční metodě čistého rozpětí, by dceřiné společnosti ve skupině měly na tržní úrovni, v souladu s pravidly převodních cen, vykazovat provozní marži v rozmezí od -0,71 % do 2,74 %. Jelikož provozní marže rumunské dceřiné společnosti přesahovala horní limit 2,74 %, mateřská společnost v souladu se smlouvou vystavovala na konci každého kalendářního roku „vyrovnávací“ fakturu.

SDEU došel k závěru, že odměna za služby, které mateřská společnost poskytuje dceřiné společnosti a které jsou podrobně popsány ve smlouvě, vypočítaná podle metody doporučené směrnicí OECD a odpovídající části provozní marže přesahující 2,74 % realizované touto dceřinou společností, představuje protiplnění za poskytnutí služby, které spadá do působnosti DPH.

Nicméně se domníváme, že závěry SDEU nelze aplikovat plošně. Závěr SDEU, že takto vypočítaná odměna představuje „skutečnou protihodnotu“ (podmínka pro uplatnění daně) za poskytnuté služby, byl zřejmě ovlivněn i konkrétními okolnostmi a textem uzavřené smlouvy.

Hospodářský výsledek dceřiné společnosti byl evidentně téměř zcela závislý na činnostech vykonávaných (a ve smlouvě podrobně vymezených) mateřskou společností ve prospěch této dceřiné společnosti, za což tato hradila sjednanou odměnu. Proto lze tuto odměnu zřejmě považovat za „skutečnou protihodnotu“ činností poskytovaných mateřskou společností.

Za dané situace je zřejmě ještě důležitější druhá část rozsudku. SDEU zde posuzoval také otázku, zda daňová správa může vyžadovat od osoby povinné k dani (v tomto případě od dceřiné společnosti Arcomet Rumunsko), která uplatňuje nárok na odpočet DPH zaplacené na vstupu, předložení jiných dokladů než jen faktur, a to s cílem prokázání existence služeb uvedených na těchto fakturách a jejich použití pro účely zdanitelných plnění této společnosti.

SDEU v tomto došel k závěru, že daňová správa může požadovat, aby společnost prokázala, že dotčené služby na vstupu jí byly poskytnuty mateřskou společností a společnost Arcomet Rumunsko je skutečně použila pro vlastní zdanitelná plnění. Od příjemce služeb ale není možné požadovat, aby prokázal nezbytnost nebo vhodnost těchto služeb pro jím uskutečněná zdanitelná plnění.

Vzhledem ke způsobu fungování mateřských a dceřiných společností a způsobu sjednání výše úplaty bude v praxi obvykle velmi obtížné prokázat rozsah konkrétně poskytnutých služeb a jejich využití dceřinou společností.